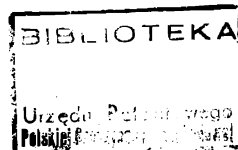

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19984.

Kl. ~~71 b, 8702.~~

71b 11/14

Josef Staude
(Gross - Schönau, Czechosłowacja)
i Fritz August Petzold
(Herzogenrath pod Akwizgranem, Niemcy).

Zapięcie obuwia.

Zgłoszono 15 września 1932 r.

Udzielono 12 kwietnia 1934 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy zapięcia obuwia. Zapięcie to posiada sprężyste narządy, przeprowadzone przez otwory, znajdujące się na brzegach zapinanych. Znanne zapięcia tego rodzaju posiadały zatrzaski, wprowadzane z zewnątrz w otwory i łączone zapomocą sprężyn spiralnych. W celu ograniczenia rozciągania się sprężyny stosowano pętlice druciane, umocowane na końcach sprężyny. Zapięcia tego rodzaju nie są jednak pewne, ponieważ przy ruchach nogi zatrzaski łatwo wypadają z otworów.

W celu zapobieżenia tej wadzie stosowano klamry, przylegające do wewnętrz-

nej powierzchni obuwia wzdłuż brzegu zapinanego lub wpoprzek niego i połączone taśmą gumową. Ponieważ jednak taśmy te posiadają małą długość, a klamry są prostopadłe jedna do drugiej, umieszczanie i umocowywanie zapięcia połączone jest z trudnościami. Oprócz tego otwory muszą posiadać stosunkowo wielkie wymiary odpowiednio do długości klamer, tak iż te ostatnie mogą przesunąć się przez otwory i spowodować rozluźnienie się zapięcia.

Według wynalazku zapięcie składa się z dwóch pętlic z gumy lub podobnego materiału, przymocowanych do nitów i połą-

czonych ze sobą zapomocą klamry metalowej. Pętlice przeprowadza się od wnętrza obuwia przez otwory na brzegach zapinanych, przyczem płaskie nity nie naciskają na nogę i przylegają do powierzchni wewnętrznej obuwia, tak iż nie mogą przesunąć się przez otwory. Zapięcie według wynalazku jest zupełnie pewne i posiada wygląd estetyczny.

Na rysunku uwidoczniiony jest przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia szereg zapięć, fig. 2 — jedną parę zapięć w przekroju podłużnym, fig. 3 — pętlicę z nitem, a fig. 4 — klamrę metalową.

Każde zapięcie składa się z dwóch pętlic *b* z gumy lub podobnego sprężystego materiału, przymocowanych do nitów *d*. Pętlice przeprowadza się od wnętrza obuwia przez otwory *c*, przyczem nity opierają się o wewnętrzną powierzchnię obuwia. Płaskie nity nie wywierają nacisku na nogę. Pętlice połączone są ze sobą zapomocą haczykowatych klamer *a*, których jeden koniec jest tak zagięty, iż tworzy stałe połączenie klamry z pętlicą, podczas gdy drugi koniec jest zagięty mniej, tworząc haczykowane zagięcie na pę-

tlicę. Pętlice, które straciły na elastyczności, mogą być łatwo wymieniane. Dzięki elastyczności zapięcie jest pewne i nie wywiera ucisku na nogę.

Pętlice rozciągają się jedynie tak dalece, iż zezwalają na wsunięcie nogi do obuwia, względnie wysunięcie jej z obuwia, przyczem zwalnianie zapięcia jest zbędne. Jest to wielką zaletą w porównaniu ze znanymi zapięciami, które należą za każdym razem odpinać lub zapinać.

Zastrzeżenie patentowe.

Zapięcie obuwia, posiadające narządy elastyczne, przesuwane przez otwory wzdłuż brzegów zapinanych, znamienne tem, że składa się z dwóch pętlic (*b*) z gumy lub podobnego materiału, przymocowanych do nitów (*d*) i połączonych ze sobą zapomocą klamry metalowej (*a*).

Josef Staude.
Fritz August Petzold.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

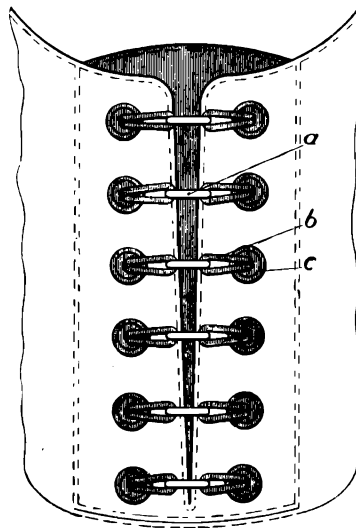

Fig. 2

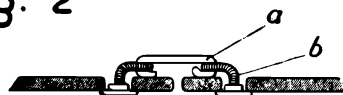

Fig. 3

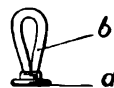

Fig. 4

